

Respect pentru... — N-ar trebui să te miști prea mult o vreme. Să nu ai vreo comoție sau ceva. Aș lua-o mai ușor în locul tău. Cum te cheamă?

Păianjen vru să vorbească, dar cuvintele nu-i veneau.

— Stai liniștit, spuse voce. Eu sunt doar o molie. Dacă nu vrei să vorbești cu mine, e în regulă, n-o să vorbim. Dar mie tot îmi plac câinii, să știi. Mereu mi-au plăcut.

Creatura râse – un râs moale, vibrant.

— Sunt doar o molie, se auzi. Ha! Nu că mi-ar fi rușine... Vreau doar să spun că asta sunt... Dacă o să stai o vreme pe-aici, n-o să te împiedici de mine, n-o să fie nevoie să ne stabilim teritoriul. Am treabă, așa că-mi văd de-ale mele. Știi tu, încerc s-o scot la capăt. De unde vii?

Păianjen izbutise să se-așeze. Se târî șchiopătând spre ușă. Adulmecă prin crăpătura care se zărea și ascultă foarte atent la mișcărilor de-afară. Tatăl lui Tom nu părea să fie prin preajmă, dar el încă tremura de frică.

— Mi-am petrecut aproape toată viața aici, spuse din nou molia. O viață lungă și singuratică. Până să-l cunosc pe soțul meu, nu eram prea sociabilă. Iar asta s-a întâmplat târziu – dar așa se întâmplă de obicei. Nu găsești fericirea decât atunci când încetezi s-o mai cauți. Și atunci apare așa, de nicăieri.

Molia râse.

— Acum suntem de nedespărțit și ne-am amenajat șopronul ăsta așa cum ne-am dorit. Ești un oaspete binevenit. Vorbesc prea mult?

— Nu.

— Bun. Câteodată vorbesc ca o moară stricată. Mai ales când sunt îngrijorată.

Păianjen simți niște aripi fluturându-i deasupra urechii stângi și văzu ceva gri. Apoi închise ochii.

— Tu vii din casa cea mare? întrebă molia.

— Da, dar cred că am fost alungat de-acolo.

— Asta nu e bine.

— Nu pot să rămân aici, e... o nenorocire.

— Pot să te întreb ceva acum, cât mai apuc?

Păianjen dădu din cap.

— Te văd supărat și poate nu e momentul, dar trebuie să te întreb: știi dormitorul de sus? E unul singur și e tocmai sus, chiar sub acoperiș. Se intră printr-un ochi de geam spart.

Păianjen dădu din nou din cap.

— Acolo locuiam.

— Îl știi bine? O, minunat. Ai văzut cumva vreo molie pe-acolo? Una așa, ca mine. Soțul meu, cel despre care ți-am povestit mai devreme, dădea târcoale casei, căutând un loc să ne mutăm. Găsise ceva special, undeva în dulap, o jachetă din lână sau așa ceva. Mi-a adus câteva fire și am văzut că sunt de calitate. Dar e plecat de multă vreme, mai mult decât stă de obicei și, să-ți spun drept, îmi trece prin cap ce-i mai rău.

Păianjen nu zicea nimic.

— E un slăbănog, mai spuse molia. Mai mic decât mine și aproape alb. Are trăsături delicate, deși nu e tânăr... nu mai e tânăr, dar e chipeș în felul lui.

— N-am văzut pe nimeni, răspunse Păianjen.

— Ei, asta e. Ți-ai fi adus aminte de el dacă l-ai fi văzut – are ochii spălăciți și bulbucați. De-a dreptul magnetici. El nu e așa vorbăreț ca mine. Cred că trebuie să am răbdare. Să aștept până la sfârșit, ce altceva pot să fac? Când iubești pe cineva, îl aștepți toată viața, nu? Nu poți fi întreg fără el. Molia începu din nou să râdă. O să se întoarcă el, și-o să aibă atâtea de povestit. Dar mi-aș fi dorit, știi tu... să mai aud de el. Poate că și-a găsit pe altcineva, o molie mai tânără, eu n-am fost niciodată vreo frumusețe, dar eram un cuplu reușit.

Respectiv Era ceva foarte special între noi, deși nu cred că i-am spus vreodată cât de special a fost el pentru mine. Sau poate că am făcut-o, dar sună atât de ciudat când o spun acum singură! Am mereu impresia că-i aud aripile și vreau să-l văd. Vreau să-i spun că am nevoie de el.

— Ce se aude? întrebă Păianjen.

— Nu știu. Unde?

— Chiar deasupra noastră.

Molia ascultă atentă.

— O, nu e el. Aia e o pisică. Se mai aud și oameni țișând înăuntru, în casă. E o gaură aici și văd prin ea toată grădina. Sunt destule pisici care dau târcoale, le văd cozile.

— Ce culoare?

— Greu de zis. Cred că neagră.

Păianjen își lipi nasul de ușă încercând să adulmece prin crăpătura mică de sub ea. Îl izbi un miros pe care n-ar fi putut să nu-l recunoască. Simți că leșină.

— Lună? șopti el. Tu ești, Lună?

Tăcere. Apoi auzi cum niște gheare se înfig în acoperiș, încercând să coboare. Se auzi o săritură și un chicotit, înăbușit de un: Șșșt!

— Lună, zise Păianjen printre dinți.

— Da.

— Lună, trebuie să mă ajuți.

— O, spuse pisica încet. Ești chiar tu, dragule? Ești rănit tare?

— Sunt bine, dar sunt închis aici. Ascultă, asta poate fi sfârșitul meu dacă nu mă ajuți. E o poveste lungă, dar...

— Am văzut tot. Te priveam, nu m-ai observat?

— Nu. Când?

— Te-am urmărit toată după-amiaza. Am fost pe acoperiș, nu m-ai văzut? O, Păianjen, ai uitat de mine!

— Nu, e nedrept să spui asta, Lună. Am avut o zi atât de ciudată și sunt atât de buimac. Nu fac niciodată ce trebuie. Am fost un câine rău...

— Nu e adevărat. Nu poți altfel decât ești. Te-am văzut cum ai făcut harcea-parcea camera băiatului. Ai fost foarte curajos.

— N-am fost deloc. În plus, am omorât și-un pește.

— Asta e foarte bine.

— Ba nu, era complet inofensiv.

— O, așa se dau toți, dar sunt niște creaturi foarte alune-coase. În pieptul tău bate o inimă sălbatică, Păianjen. Mi-am dorit atât de mult să fiu cu tine.

— Iar acum sunt pedepsit. Nu știu ce mi-a venit, nu trebuia să... distrug totul. O să mă alunge.

— Unde?

— Nu știu. La adăpostul pentru câini, probabil. Trebuie să ies din șopronul ăsta. Uită-te după zăvor. Dacă vezi cârligul, sigur o să poți să-l împingi.

— Dacă aș putea! Dar nu am forță, Păianjen.

— Sunt sigur că poți dacă încerci.

— Nu, nu, trebuie să spargi ușa. Dacă apare bărbatul ăla țicnit sau băiatul, n-o să aibă nici un pic de milă. Încă îmi răsună în urechi cum țipau ca niște bestii, gata să te omoare. Crezi că voiau să te omoare?

— Nu știu, Tom nu mi-ar face rău...

— Ooo, ba ți-ar face. Și trebuie să te grăbești. Trebuie să te eliberezi înainte să fie prea târziu, Păianjen. Dacă nu aș fi fost atât de fragilă, aș fi dărâmat eu însămi ușa asta. Tu trebuie să alergi lângă mine, nu să... te ofilești aici, închis.

Vocea pisicii era acum tânguitoare. Păianjen simți cum i se zbârlise blana pe spate de tare ce tremura. Un țipăt răsună în departe ca răspuns – erau tot felul de urlate frenetice. Cu toată spaima, Păianjen se răsuci și lovi în ușă. Aceasta rămase

înțepenită, de neclintit, dar se simțea un loc vulnerabil într-una dintre șipci. Cercetă bine locul și se apucă să lovească cu botul.

— Grăbește-te, Păianjen, strigă Lună, nu ești în siguranță aici.

Împinse cu putere și simți cum îi intră așchii în piele. Se ivi o spărtură și își vârî piciorul prin ea. Se strânsese un cor întreg de pisici care mieunau ascuțit. Ademenit de chemările lor, Păianjen își înfipse dinții în scândură și începu să roadă.

— Ești atât de aproape, Păianjen. Hai, vino la mine. Vino să mă alergi!

Sunetele pe care le auzea în jur erau atât de chinuitoare, că-l făcură să-și astupe urechile. Lovi și roase până ce scândura nu mai opuse rezistență și se ivi o crăpătură îndeajuns de mare să-și poată scoate capul. În ciuda rănilor și a zgârieturilor, continuă să scobească și să tragă cu dinții și-i mai rămăsese foarte puțin până să iasă cu totul.

— Lună, ajută-mă, folosește-ți ghearele!

— Oh, ești ca Samson, spuse Lună torcând și dându-se înapoi. Împinge, Păianjen, lovește, luptă pentru dragostea noastră!

— Nu pot să lupt pentru nimic, sunt înțepenit.

— Nu!

— Fir-ar să fie, mi s-a agățat zgarda. Poți s-o apuci?

— Nu, Păianjen, labelle mele sunt prea moi.

— Pot să trag înapoi, dacă ții bine de lemn. Stai... haide, se desprinde...

Păianjen se dădu peste cap și lovi cu picioarele din spate. Zgarda începu să se întindă, până când pielea uzată nu mai suportă presiunea și cedă – era liber. O altă scândură plesni de la un nod putred și simți mirosul libertății. Să năpusti prin gaura din ușă, uitând de durere, și se rostogoli pe burtă în noroi.

Auzi atunci zgomotele din casă. Ușa din dos se deschise și o lumină de lanternă țâșni în josul grădinii, pătrunzătoare ca a unui reflector, și aproape că îl orbi.

Respect pentru Păianjen, strigă Tom.

— Suntem pierduți, spuse Lună. Au venit după noi, ce-o să ne facem? Fugi, îngerul meu, fugi!

— Unde? întrebă Păianjen.

— Da, știu, lumea nu e destul de cuprinzătoare.

Auzi încă o dată vocea pătrunzătoare și disperată a lui Tom.

— Păianjen, stai!

Auzi apoi pașii alergând prin grădină și prin fața ochilor îi trecu o pată argintie când Lună se ascunse sub gard împreună cu celelalte pisici. Păianjen o luă la fugă, și în clipa aia lumina pică din nou pe el.

— Păianjen, nu fugi!

Cu inima îndoită, Păianjen făcu un salt. Văzu ochii aprinși, înfricoșați ai stăpânului său, dar în aceea clipă răzbătu țipătul lui Lună și câinele își urmă instinctul: se târî printr-un gang și alergă în urma ei. Aerul rece îi dădu energia de care avea nevoie și îl făcu să alerge mai repede decât alergase vreodată. Din spate, Tom încă îl striga, dar vocea îi devenea tot mai stinsă. Prietena lui era mai presus decât stăpânul său acum, iar el, Păianjen, nu mai era un animăluț de casă. Se simțea cuprins de o senzație înfricoșătoare, amețitoare de libertate, de independență și trecea, călcând apăsător, de încă o grădină, și de încă o poartă. Cu urechile surde la strigătele băiatului, alerga acum în salturi spre Lună, care era în fața lui. Habar n-avea încotro se-ndreaptă, dar era liber.

Tom l-a strigat până a răgușit.

În cele din urmă, țipătul lui lung de disperare se transformă într-un suspin, înghițit apoi de tăcerea nopții.

Își ciuli urechile așteptând un lătrat, dar nu se mai auzi nimic, așa că se sprijini de gard, încercând să descâlcească dezastrul care tocmai se petrecuse.

Câinele îi fugise, iar el rămăsese singur.